

ФІЛОСОФІЯ ЕПОХИ «ТОКУГАВА» В ЯПОНІЇ

Актуальність теми дослідження. Ця тема буде актуальна тим, що тут буде розповідатись про тогочасну японську філософію епохи «Токугава», як вона вплинула на подальший розвиток філософії, і також як вплинуло японське конфуціанство в розвиток.

Мета дослідження. Дослідити філософію епохи «Токугава» в Японії.

Об'єкт дослідження. Об'єктом дослідження є поняття тогочасної епохи про одну із основних центральних категорій «короро\син» в духовній культурі Японії.

Предмет дослідження. Аналіз впливу філософії епохи «Токугава» на розвиток Японії. XVII – XVIII ст.

Завдання дослідження. Проаналізувати вчення стародавніх Японських філософів епохи «Токугава»; про ключову категорію японської культури так звану поняття «кокоросин» або переклад на українську «серце», а також проаналізувати вплив японського конфуціанства на філософію Японії.

Наукове дослідження японської філософії.

1) В епохи, що передували періоду епохи «Токугава», творцями різних культур в більшості виступали представники аристократії і буддистського духовенства.

Ця культура була надбанням еліти і несла в собі головним чином

ідеї буддизму. Світогляд, що домінувала в період раннього Середньовіччя, містило в собі тенденцію «проекувати» явища цього світу «народження і смерть, процвітання і занепад сім'ї, зустрічі та розлуки, успіх і невдачі» на потойбічний світ. У період епохи «Токугава» всі події стали отримувати пояснення за допомогою співвідношення не з іншим світом, а з внутрішнім світом і конкретними діями кожної людини.» [2, ст. 20]. Наприклад, «добробут і бідність» сприймалися тепер як безпосередні результати індивідуального духовного розвитку і працьовитості. Цей зсув, викликаний зміною соціальних умов, відбувся багато в чому завдяки поширенню неоконфуціанських ідей.

« За словами Пітера Носко, «якщо устремління середньовічного періоду були спрямовані переважно на такі буддистські теми, як страждання людини в світі, пошуки індивідуального порятунку і просвітлення, то дух епохи Токугава

був більш пов'язаний з досягненням і затвердженням стабільного і гармонійного суспільства [2 ст. 20].

Популярна ідеологія була важливим атрибутом загальнокультурного контексту в якому існували академічні школи, а вони в свою чергу збагачували масову свідомість новими ідеями через публічних лекцій і створюючи доступні для читання тексти на японській мові замість китайської.

2) Однією з ключових категорій японської культури, протягом століть споняття «серце», воно знаходилося в центрі інтелектуальних пошуків більшості японських мислителів, що ґрунтувалися на навчаннях буддизму, «синто» і конфуціанства. При цьому одним з основних аспектів трактування «серця» виступала проблема «істинного» та «неістинного» та його станів.

«Поняття, що позначається в японській мові ієрогліфом «кокоро / син»

(Кит. Синь), яке перекладається нами на російську мову як «серце», є однією з центральних категорій в далекосхідної духовної культурі, до числа яких можна віднести такі, як «шлях» (кит. «дао», яп. «міти» / до), «принцип» (кит. «Чи», яп. «ри»), «природа» (кит. «син», яп. «сей»), «Мимовільність» (яп. Мідзукара, оодзукара).» [2 ст. 50].

Були також різні ідеї які були представлені в категорії «серце, такі як ідея «початкової просвітленості», ідея «спочатку чистого серця», або ідея «початкового серця», знайшли своє застосування також і в «синто», доктриніоформлення якого відбувалося під безпосереднім впливом буддизму.

Так зване «початкове серце», воно наділене божественною природою, було притаманне людям Епохи богів, воно відрізнялось великою мудрістю, постійністю, прямою і правдивістю. З проблемою «серця» пов'язана інтерпретація символу дзеркала, яке часто служить об'єктом поклоніння в синтоїстському святилищі, оскільки воно втілює в собі божественну сутність.

3) Першим, хто поклав початок розвитку конфуціанства в період епохи «Токугава» - конфуціанства, звільненого від релігійної догми, конфуціанства як філософії, яка базувалася на людському розумі, - був Фудзівара Сейка. Завдяки йому в Кіото, центрі культури того часу, конфуціанство вперше почало поширюватися як самостійна течія громадської думки. «Критика буддизму яка була з боку Сейко спрямована здебільшого проти «покидають цей світ», що аж ніяк не відповідає «початковим намірам Будди».» [1 ст. 101].

Те, що конфуціанці відкидали буддизм, а з синтоїзмом були заодно, пояснювалося тим, що конфуціанство як таке з самого початку була «розрідженою релігією» ідеалістичний світогляд якої представляло таку ідеалістичну філософію, яка часом містила в собі самий елементи релігії, і тому воно теоретично обґрунтував релігію як «возвеличення духів і божеств».

Фудзівара Сейка інтерпретував синтоїзм в конфуціанському дусі, як «Японський Шлях богів виправляє наші серця, і вищим своїм завданням

«Синтоїзм» вважає допомагати народу співчуттям в його бідах; прихильники Шляху «Юя» і «Шу ня» також вважали - це своїм найвищим завданням, в Китаї такий Шлях називають «Шляхом конфуціанства», а в Японії – «Шляхом богів»; назви Шляхів різні, але його суть - одна «.

Висновки. Отже, підсумувавши розгляд філософії епохи «Токугава» ми можемо зробити висновок. В епоху «Токугава» до однієї з основних категорій ходило вчення про «кокоро\син» (серце), а також, що в Японії було своє конфуціанство.

Список використаних джерел

1. Нагата Х. - Історія філософської думки Японії Пер. з японського, заг. ред. і вступ. ст. Ю. Б. Козловського М. : Прогрес, 1991. 1991. - 416 с.
2. Карелова Л.Б. - Вчення Ісиди Байгал про осягненні «серця» і становлення трудової етики в Японії. М. : Сх. літ., 2007. - 318 с.